

Skov- og Naturstyrelsens notat af 17. oktober 1995 bl.a. følgende:

»Efter det gældende tilladelsessystem for råstofindvinding på havet har ca. 50 fartøjer en generel tilladelse til ral- og sandsugning på havet og 19 fartøjer en generel tilladelse til stenfiskeri. Tilladelserne giver ret til, at fartøjet må indvinde overalt på havområdet, medmindre der er foretaget særlige begrænsninger eller nedlagt forbud, f.eks. tæt ved kysterne, i EF-fuglebeskyttelsesområder el. lign.

§ 19-tilladelserne kan – af hensyn til de meget store investeringer, der skal til for at bygge nye skibe eller ombygge ældre – kun opsiges med 10 års varsel.

.....

Samtlige stenfiskeritilladelser blev i 1989 af miljømæssige årsager opsagt med det lovpligtige 10-årige varsel. Tilladelserne til ral- og sandsugning er ikke opsagt.«

I de almindelige bemærkninger til styrelsens lovudkast (december 1995) hedder det om de gældende regler bl.a. følgende (side 9):

»Indvindingen af råstoffer på havet må i dag kun ske med fartøjer, der har en generel tilladelse i henhold til råstoflovens § 19. En § 19-tilladelse udstedes til ejeren, gældende til et bestemt navngivet fartøj, og kan opsiges med 10 års varsel. Tilladelserne kan også være udstedt på grundlag af et charterforhold.

Tanken med dette tilladelsessystem har bl.a. været at tilgodese de overordnede miljømæssige hensyn gennem at fastsætte en samlet maksimal lastekapacitet fordelt på tilladelser til et vist antal indvindingsfartøjer.

Med en § 19-tilladelse kan fartøjet frit indvinde overalt på havområdet, medmindre der er foretaget særlige begrænsninger eller nedlagt forbud. Der er eksempelvis fastsat regler for, hvor tæt ved kysterne, sømærker og fiskeredskaber indvinding må finde sted, og bl.a. nedlagt forbud mod indvinding i særligt biologisk værdifulde områder og ved fredede skibsvrag.

I den administrative praksis er det bl.a. accepteret, at et fartøj med generel sugetilladelse kan handles, og at en ny ejer også kan få overført sugetilladelsen, såfremt sælger i forbindelse med handelen afgiver sin sugetilladelse.«

2.2. Den tidligere råstoflov

Bestemmelsen i § 15, stk. 1, i den tidligere

råstoflov (lovbekendtgørelse nr. 108 af 30. januar 1989) havde følgende ordlyd:

»§ 15. Forkomster på søterritoriet eller en nærmere afgrænset del heraf kan kun indvindes og udforskes efter tilladelse fra miljøministeren.«

Loven indeholdt i §§ 16-18 følgende bestemmelser:

»§ 16. En tilladelse til indvinding efter § 15 kan tilbagekaldes af miljøministeren. Tilbagekaldelsen skal ske med et varsel på mindst 10 år.

§ 17. Miljøministeren kan til enhver tid med henblik på varetagelsen af de i § 2 nævnte formål fastsætte begrænsninger i arten og mængden af de materialer, der må indvindes i henhold til en tilladelse efter § 15.

§ 18. I bestemte områder kan miljøministeren begrænse eller standse indvindingen samt fastsætte generelle eller stedlige dybdegrænser.«

De tilladelser, der er udstedt med hjemmel i den citerede bestemmelse i § 15, stk. 1, er opretholdt ved bestemmelsen i § 50, jf. § 48, stk. 2, i den gældende råstoflov, jf. *Erik Aksig m.fl., Råstofloven (2. udg., 1992), side 172 f.*

2.3. Loven om kontinentalsoklen

Som anført under pkt. 1 giver Skov- og Naturstyrelsens lovudkast ikke alene mulighed for ændringer i adgangen til at udnytte tilladelser, der er udstedt med hjemmel i den gældende og den tidligere råstoflov, men også tilladelser, der er udstedt med hjemmel i § 2 i lov om kontinentalsoklen (lovbekendtgørelse nr. 182 af 1. maj 1979 med senere ændringer). Justitsministeriet har forstået, at overgangsbestemmelserne i lovudkastets § 3, stk. 5 og 6, alene tager sigte på tilladelser, der er udstedt med hjemmel i lovens § 2, stk. 1, 2. pkt. Denne bestemmelse (som affattet ved § 46, nr. 1, i den gældende råstoflov) har følgende ordlyd:

»Miljøministeren kan tillade indvinding af de råstoffer, der er omfattet af lov om råstoffer, efter reglerne i lov om råstoffer.«

De indvindingsstilladelser, der er udstedt med hjemmel i den tidligere bestemmelse i § 2, stk. 1, 2. pkt., i loven om kontinentalsoklen, er opretholdt ved § 50, jf. § 46, nr. 2, i den gæl-